

прѣдъ този царь, казва му тихичко: прости, не подписвай присждата! Царьтъ подписва присждата. Господь втори пжть му казва: прости, задраскай написаното! Нзй-послѣ царьтъ склони, казва: ще изпълня Твоята воля, Господи!—задрасква подни-са си. Азъ желая сега да видя задраскани писма. Всички имати такива писма предъ себе си. Да се задраскатъ сега тия писма, да се види върху тѣхъ тази линия—красива е тя. Царьтъ писалъ: осжждамъ на смъртно наказание еди кой си човѣкъ. И послѣ задрасква прсждата, казва: не!, отменямъ рѣшението си. Красиво е туѣ задраскване! Каква радостъ има въ едно задраскано писмо! Когато осжждениятъ човѣкъ види тази линия, зарадва се. Колко е красиво! Трепне му сърцето отъ радостъ—новъ животъ е тя за него. Ако беше видѣлъ писмото по-рано, пакъ щѣше да му трепне сърце-то, но какъ? — Отъ страхъ. Питамъ: вие, като се върнете дома нѣма ли да направите добрѣ, ако задраскате тѣзи писма? Вие ще кажете: колко сж жестоки царетѣ! Не, ние за царе не говоримъ.

Колко малко ние, хората, разбираме отъ Бо-жията Любовь. И колко малко я проявяваме, при ония възможности, които имаме въ насъ. Всѣки день ни се даватъ хиляди случаи да проявимъ Любовьта, а ние седимъ и казваме: еди кой си све-щеникъ не служи добрѣ. Не, отъ това гледище, не сж виновни свещеницитѣ. И владицитѣ не сж ви-новни. Това сж хора, съ други думи, това сж рѣ-ки, минали прѣзъ нѣкой голѣмъ градъ, натрупанъ съ нечистотии, и днесъ казватъ: градоветѣ ни оцапаха. Азъ бихъ имъ казалъ единъ начанъ, по който и тѣ и всинца можемъ да се освободимъ